

எ ழி ல ர சி

அல்லது

காதலின் வெற்றி.

வாய்மேடு, சி. இலக்குவன்,

தமிழ் மாணவன் (Vid. 7d. Pre.)

அரசர் கல்லூரி,

திருவையாறு.

இலக்குவனார்

இவ்வருங்காட்டு நூல் காதலின் வெற்றி.

பதிப்புரை எழுத்து

விஜயபுரம்,

கருணாகிதி (பில்டிங்ஸ்) பிரஸில்,

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

THIS LITTLE BOOK IS KINDLY

Dedicated by the author

TO

MR. M. KUMARASWAMY OF KURUKKAI

Tamil Pandit, Novelist, Journalist and Philonthropist

BY

Whose help This book got The Chance of

Seeing the light of day

THE AUTHOR.

INTRODUCTION.

Ezhilarasi or the queen of beauty as the author styles his poem is the maiden attempt of the master *S. Ilakkuvan* an ardent student of Tamil to present the world with a poem portraying the course of true love, the fate of avarice, and the triumph of righteousness in his inimitable way of combining the beauty of the ancient classics with the advanced views of the modern *Socialist*. The author has taken his plot from Keat's *Isabella*; but he has converted the tragedy into a tragi-comedy of the olden English stage as is usual with the Tamil poets to suit the Oriental taste. The style is simple and less archaic though he has closely followed the language and diction of the ancient-classical writers. The *Acaval* metre chosen by him is appropriate for the theme.

The author deserves all the encouragement from the Tamil-loving public for his labour of love.

TIRUVARUR. }
17—12—33 }

(*Sd.*) S. Somasundaran.

எளிய உரை நடையை விரும்பும் இக்காலத்தின் எழிலரசி எனும் இச்சிறுகதையைச் செய்யுள் நடையில் திருவையாறு அரசர் கல்லூரி (Rajah's College of Sanskrit and Tamil Studies) வித்துவான் ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர், திரு. சி. இலக்குவன் இயற்றி வெளியிட முன் வந்தது சிலருக்கு வியப்பைத்தரக்கூடும். எனினும் ஒருவர் சென்ற வழியே பிராரும் சென்று உரை நடை எழுத வதிலேயே எல்லோரும் முயற்சிப்பார்களானால், இன்னும் சில ஆண்டுகளுக்குள், தமிழிற் செய்யுள் நடை கற்பாரினர் மறைபடவுங்கூடும். செய்யுளை ஒரு நாட்டு மக்களின் உயிர் என்று கூறுகின்றார் ஒரு ஆங்கிலப்புலவர் (Poetry is the life of a nation) 'பனித்துளிபிற் பனையைக் காண்பது போன்று' சிவ்வகை எழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச் செறித்தினிது விளக்குவதும் செய்யுள் நடையேயாகும்? அசனானன்றோ, நம் பண்டைத்தமிழரும் அவர்தம் கருத்தை விளக்கச் செய்யுள் நடையையே பெரிதும் கையாண்டனர். இக்காலத்திலும் பிறமொழியாளர் பலரும் பரிசில்கள் வழங்கியும் பட்டமளித்தும், உற்றுழி உதவியும் பாவாணர்களை யாதரித்துச் செய்யுள் நடையை வளர்த்து வருகின்றார்கள் அங்ஙனமிருக்க, நந்தமிழர்மாத்திரம் செய்யுள் நடையைப் புறக்கணிப்பது பெரிதும் வருந்தத்தக்க தொன்றாகும். சிறுகதையைச் செய்யுள் நடையில் எழுதி வெளியிடுந்தொண்டில் திரு. இலக்குவன் இறங்கியிருப்பது பெரிதும் போற்றத்தக்கதாகும். சுற்றறிந்த புலவர்களும் பெருஞ் செல்வர்களும் ஆதரவளித்து ஊக்க மூட்டுவது சிறப்புடையதாகும். மாணவராகிய திரு. இலக்குவன் இச்சிறுநூலைத் தனது ஓய்வு நேரங்களில் தொகுத்ததாகவும், இவ்வாறே ஆண்டு தோறும் வெளியிடப்போவதாகவும் கூறுகின்றார். இச்சிறுநூலால் வருந்தொகையைத் தன்னையும் தன்னைப் போன்ற ஏழை மாணவர்களையும், உயர்த்துவதில் செலவழிப்பதற்கும் எண்ணியுள்ளார். இப்பொழுதும் இனியும் இவருக்கு நல்லாதரவளிக்கவேண்டியது தமிழராய்ப் பிறந்தோர் ஒவ்வொரு வருடைய கடமையுமாகும்.

இக்கதையின் சுருக்கம் வருமாறு:—

இக்கதையின் தலைவி எழிலரசியின் தந்தை பெருஞ் செல்வந்தனான வணிகன். அவன் மூன்று பிள்ளைகளையும் எழிலரசியென்னும் மகனையும் விட்டுவிட்டு இறந்துபோனான். பெற்றோர் சேமித்த பொருளில் மணம் பெற்ற மகளிர்க்கும் உரிமையுண்டென்பது அத்தேசச் சட்டம். எழிலரசியின் அண்ணன்மார், பொருள் மீது கொண்ட பேராசையால், தங்கையின் பங்கையுந் தாழை அடையக்கருதி அவள் விவாகத்தைத் தடுக்கமுயன்றனர் அழகும் அறிவும் ஒருங்கே பெற்ற எழிலரசியைப் பிறர் காணாதவாறு, வீட்டிலேயே சிறை செய்து வைத்தனர். இவர்களுக்கு ஊழியம் புரிய பல கணக்கர்களும் ஏவலர்களு மிருந்தனர். கணக்கர்களில் ஆடலன் என்னும் ஒருவன், அழகும் இளமையும் கல்வியு முடையவனாக இருந்தான். எழிலரசி அவன் மீது காதல் கொண்டாள். இவ்விருவரும் ஒத்தகாதலராகிக்களவொழுக்கம் பூண்டொழுகினர். ஒரு நாள் எழிலரசியின் மூத்தோனொரு வன், இவர்கள் நேசப்பான்மையை நேரிற்கண்டான். கடுஞ் சினங் கொண்டான். மற்ற சகோதரருடன் கலந்தாலோசித் தான் ஆடலனை வேட்டையின் பொருட்டுகாட்டுக்குக்கொண்டு போய்க் கொலைசெய்வதென முடிவு செய்தனர். ஒரு நாள் வணிகர் மூவரும் ஆடலனையும் அவனுடைய தோழனையும் காட்டிற்கு அன்புடன் அழைத்துச் சென்றனர். நடுக்காட்டிலே திடீரென ஆடலனை வெட்டமுயன்றனர். குறிப்பாலறிந்த ஆடலன் ஓடி ஆரம்பித்தான் விரைந்தோடலும் துரத்திக் குத்தியை விசினார். ஆடலன் தோழன், தலையை அறுத்தது. ஆடலன் ஓடி மறைந்தான் மூவரும் சுவத்தைக் காட்டிலே கிடத்தி வீட்டையடைந்தனர். ஆடலனை பிற ஊர்களுக்குத் தவிர்க்கலாகாத அலுவலின் பொருட்டு அனுப்பியுள்ளதாகக் கூறினர். பலநாட்களாக தன் ஆருயிர்க்காதலனைக் காணாத எழிலரசி, மிகவும் துயரமுற்றாள். பெருங்கவலைகொண்டாள் அவளைத் தோழி பலவாறு தேற்றத்தெளியாது, தனியாக பல இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றாள். ஒருநாள் அக்காட்டையடைய, இரத்தம் தோய்ந்த கைக்குட்டையொன்றைக் கண்டனர். அருகில் எலும்புக்கூடொன்றும்

சிதறுண்டு கிடந்தது. ஆடலன் சூழ்ச்சியால் கொல்லப் பட்டானென்று கருதித் துக்கித்த பின்னர், நீதிமன்றி தெரிவித்தாள். தண்டவாணர்கள் குற்றத்தைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றனர். வணிகர்தானென்று முடிவு செய்தனர். வணிகர்களை விலங்கிட்டுக் கொண்டுவரும்படி கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. தண்டவாணர்கள் வணிகர்களிடம் சென்றும் வணிகர்கள் தண்டவாணர்களுக்கு கையூட்டளித்து விட்டு தங்களுக்குரிய பங்குகளை எடுத்துக் கொண்டு தாங்கக் இறந்தொழிந்ததாகப் பொய் நறுக்கு ஒன்று, தண்டவாணர் கூறியபடி எழுதிக்கொடுத்து விட்டு கப்பலேறி அயல் நாடு சென்றனர். தண்டவாணர்கள், வணிகர்கள் இறந்தொழிந்தனர் என்று பொய்ச் சீட்டைக் காட்டலும், நீதிபதி எழிலரசி யிடம் குற்றம் புரிந்தோர் இயற்கையாகவே இறந்தொழிந்தனர் என்று கூறி தன்னை மணஞ்செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டினன். மறுத்துவிட்டு எழிலரசி துயரமும் வியப்புக் கொண்டவளாய் இல்லிற்கேகினள். ஆங்குற்ற சிகழ்ச்சியை யறியாளாய் எஞ்சிய செல்வத்தை வேலைசெய்யத்திறன் றோர் கூன்குருடர் முதலிய உறுப்புக் குறைவுற்றோர் ஏழை முதலியவர்களுக்கு பயன் படும்படியான திட்டஞ் செய்த காலங்கழித்து வந்தாள். ஒருநாள் ஆடலன் பெண்ணுருத் தாங்கி யாழ்மீழற்றிக் கொண்டு வந்தான். அவன் மிழற்றிய திறன், எழிலரசி மறைவாகத் தன் காதலனுக்குக் கற்பித்த தொன்றெனக்கண்டு காதலனை யறிந்து கொண்டாள். “இறந்தவர் பிழைத்தால் இயம்பவும் வேண்டுமோ” என்றபடி மிக்க களிப்புடன் ஒருவரு மறியாவண்ணம் இருவரும் தோழியர்களாகவே வாழ்ந்து வந்தனர்.

இக் கதையை எளிய நடையில் ஆழ்ந்த கருத்துடன் இயற்றியிருப்பது வியக்கத்தக்க தொன்றாகும். இந்நூலாசிரியரை மேன் மேலும் ஊக்குவதற்கு ஒவ்வொரு தமிழரும் முயல்வார்களாக.

அடியற்கைமங்கலம் }
19—12—33. }

M. M. தாலுது,

காரியதரிசி, சாந்திமத சங்கம்.

எழிலரசி

அல்லது

காதலின் வெற்றி.

- உலகினிற் சிறந்த வயர்கலா புரியில்
வணிக னொருவன் வான்பெருஞ் செல்வனாய்ச்
சீருடன் வாழ்ந்து செல்லுங் காலை
புதல்வர் மூவரும் புதல்வி யொருத்தியும்
5 எச்சமாய் நிற்க இச்சையி னீட்டிய
அருநிதி துறந்து ஆவி நீத்தனன்
யெற்றோ ரீட்டிப் பேணிய பொருளை
மைந்தரைப் போலவே மகளிர் தமக்கும்
உரிமை யாக்கும் ஒருவிதி நினைந்து
10 தந்தை மாய்ந்தபின் தனயர் மூவரும்
பொருள்மீ துற்ற பெருவேட் கையினால்
தம்முடன் பிறந்த தங்கை நன்மணம்
பெறுவா னென்னிற் பெரும்பொருள் பகிர்ந்து
அவளுக் கொருபங் களிக்கவே வேண்டுங்
15 கன்னியாய் இங்கு காலங் கழிப்பின்
அவளுக் குரியவும் அமைவுடன் கொள்ளலாம்
என்றவ ரெண்ணி எழிலின் செல்வியைப்
பிறனுக் களித்துப் பெருஞ்செல் வத்தைப்
பிரிக்கும் மணத்தைப் பிரித்தே வைப்போம்
20 என்ற முடிவை யிதயத் திருத்திக்
காதல னொருவனைக் கன்னி யடைந்தே
அளவி லின்பம் அன்புடன் துய்த்துத்
திகழ்ந்தவள் இயற்கை யோடி யைந்த
வாழ்வு நடாத்தும் வழியினை மறைக்க
25 முயன்றனர் நாளும் முதறி வில்லார்

- கண்டோ ருள்ளங் கவரு மழகைக்
கொண்டு விளங்கினள்; கண்டனர் சோதரர்.
தனியே செல்லின், தங்கை யழகில்
மையல் கொண்டே மணக்க விரும்புவர்.
- 30 இளமை யழகுடை இளையரும் விரும்புவள்.
என்றஞ் சினரே இரக்கமு மில்லார்
பேரா சையினுற் பின்னை தன்னை
சிறைப்பட்டவர்போல் சிறைவைத் தனரே.
கிள்ளை தன்னை முள்ளினிற் செய்த
- 35 கூட்டினி லடைத்துப் பூட்டும் பான்மையில்
வீட்டினி லடைத்து வீக்கினர் தாள்களை,
ஏவற் பெண்களைக் காவலாய் வைத்தனர்.
சிறைக்காப் பெவன்செயும் என்பதை யுணரார்.
இளமையும் அழகும் என்செய வல்லார்.
- 40 தோள்களும் கொங்கையும் நாஸ்தொறும் வளர்ந்தன
வளர்மதி யன்ன வாண்முகம் பொலிந்தன
கொடியிடை துவள அடிபெயர்த் திட்டாள்
மணத்தின் சுவையை மனத்துட் கொண்டாள்.
வெள்ளப் பெருக்கை மெல்லிய நாணற்
- 45 புதர்கள் தடுக்கப் பொருந்திய வாறு,
காதல் மடைக்கிடு கற்களாய் நின்றனர்.
மெல்லக் கசிந்து மேவிய கற்களைத்
தள்ளிடும் நீரின் தன்மை போன்ற
காதலின் தன்மை கண்டவ ரல்லரே;
- 50 “உருவுங் குணனும் ஒத்த பான்மையிற்
காத லிருவர் கருத்தொரு மித்தபின்
குலனு மோரார் குடியு மோரார்
செல்வனும் ஏழையும் தேர்ந்து பாரார்”
என்னு முண்மை முன்னவர் உணரார்
- 55 செல்வ ராதலின் பல்பெருங் கணக்கரும்

- பணிசெய் மாக்களும் பணியாற் றினரே.
அவர்களில் ஒருவன் ஆடலன் என்போன்
கூரிய மதியும் நேரிய குணமும்
அழகும் இளமையும் அமைந்த கல்வியும்
- 60 சீரிய திறலும் சேர்ந்தொருங் கமைந்து
அரசர்க் கமைந்த அமைச்ச ரெனவே
நன்மதி புகட்டி நலங்கொண் டாட
ஏவலர் தமக்கெனாம் ஏற்ற தலைவனாய்
விளங்கின னவன்பால் உளங்கொளு மன்பால்
- 65 காதல் பெருகக் கனிந்தனள் அன்பாய்.
உண்மைக் குரியனாய் ஊழியம் புரிந்து
வணிகர்க் கன்பாய் வளர்ந்தன னாங்கே
எழிலின் அரசியு மிவனுட னினங்கிப்
பழகுஞ் சமையம் படைத்தன ளன்றே.
- 70 மடவார் பயில மாதவ மாற்றினும்
நெஞ்சத் திட்பம் நெகிழ்ச்சி பெறுமே.
முற்றத் துறந்த முனிவரு மிவளை
ஒருகால் நோக்கில் உணர்விழந் திடுவரால்,
பிறர்தம் பான்மை பேசவும் வேண்டாமோ.
- 75 வானில் விளங்கா மதியென முகமும்
சேவினைப் பழிக்கும் சீர்கரு விழியும்
புன்னகை தவமும் மென்செவ் விதமும்
முத்தென முறுவலும் மின்னென உருவும்
வேய்த்தோள் மீது மிடைந்து சுருண்ட
- 80 கருங்குழல் தவமும் காட்சியும் மன்றிச்
சாதுவை வென்ற சார்த குணமும்
அன்பும் அடக்கமும் அருளும் அறமும்
ஒருங்கே கொண்டு ஒருரு வாகி
யாழினு மினிய இசையுங் கொண்ட
- 85 எழிலின் அரசியோ டென்று முறைந்து

- ஆடலன் றுனுமே அன்புடன் பழகப்
பழக்க முதிர்ந்து பலநாட் செல்லுமுன்
நட்புக் கொண்டனர் நட்பு முதிர்ந்து
காதலாய்க் கனிந்தது; கண்ணிகை யுள்ளம்
90 சென்ற வழியே யவனுஞ் சென்றனன்
பெரும்புயற் காற்றினில் பொருந்திய பஞ்சுபோல்
வளர்க்கு முடலும் மன்னிய வுழைப்பும்
தேடிய பொருளும் செய்வன யாவும்
அவள்நலத் திற்கே யழித்திடத் துணிந்தனன்
95 பெருமித நிலைக்குப் பொருந்தா தாயினும்
காதலன் சிறுபொருள் களிப்புட னளித்தால்
வுவப்புடன் பெற்று உள்ள மகிழ்ந்தனள்
முத்தோர் தரும்பொருள் எத்துணை யாயினும்
விலைவரம் பில்லன விரும்பிக் கொடுப்பினும்
100 உவப்புங் கொள்ளாள் வியப்பும் எய்தாள்
இரும்பினைக் கொண்டே யிரும்பை வெட்டும்
தன்மை போலவே தன்னுபிரக் குயிராம்
காதற் செல்வனைக் கனிந்த அன்பினில்
வெல்லக் கருதினள் செல்வ மங்கையும்
105 கரையிடை யிட்ட காட்டா றிரண்டு
கலந்தொன் றுகிக் கரைகடந் தோட
எதிர்ப்படு பொருளெலாம் சிதைப்படு தன்மைபின்
குலமுங் குடியும் கொடிய சாதியும்
உயர்வுந் தாழ்வும் உறுமணச் சடங்கும்
110 எல்லாக் குப்பையு மிரிந் தோடினவே
இருவருங் கலந்தனர் எய்தின றின்பம்
இரண்டுட லென்பதை யிருவரு மறந்தனர்
“மணந்த நிகழ்ச்சி வணிகர் அறிந்திடில்
உலற லெய்துவர் ஒருங்கே யழிப்பர்”
115 என்றறிந் திருவரும் எவருங் காணு

- இயல்பினி லொழுகி இன்பந் துய்த்தனர்
இவர்கள் செயலில் எட்டுணை ஐயமும்
எவரும் கொண்டிட ஏது வின்றி
எழிலர சியுமே இவனைப் பலர்முன்
120 உருத்தே யிகழ்வள் “ஒன்றுமறியான்
விலக்குமின் இவனை; வேறொரு கணக்கன்
தேமீன் திறனுடன் செய்வான்” என்பள்
திங்கனி வாயால் செவியி லின்பம்
தினைக்குமாறு செப்புவள் வசையாய்
125 புற்றராத் துணையை பொய்யாய்க் கடிப்பபோல்
அவள்தம் முன்னோர் அவளிடம் அணுகி
“தங்காய் இவனை தத்துவ முணர்ந்தோன்
ஒருவழி நில்லா ஒருபெருஞ் செல்வம்”
நம்மிடம் நிலைபெற நாடுவோன் என்றும்
130 பகைவரும் இவனின் பண்புடை மொழிகளால்
நட்பின ராகி நமக்கா வனசெய
முயல்வ ரென்றாற்பின் மொழியவும் வேண்டிமோ
இவனுடைத் திறலை; இவன்றுணை யின்றேல்
உலகிற் பெரும் பொருள் உற்றும் பயனிலை
135 தங்காய் அவனை நலிவுறுத் தேலினி
அன்பா யொழுகு அவனு மொருவனை
நம்மைக்காக்க நாடி யுழைப் போன்”
என்றலும் அவளும் இசையாதவள் போல்
தோற்றம் விளைத்து “சொல்லிய வுண்டேல்
140 நன்றே யாகுக யானும் அவ்விதம்”
என்றே கூறி நன்றே யவனுடன்
கரவிற் கூடிக் காதலிற் கட்டுண்
டின்பந்துய்த் தனள்; எவரு மறிந்திலர்
எண்ணினர் தனியே யிருப்பதா யோர்நாள்
145 காதலின் கையிற் கருவிய ராகி

- இன்ப வாடல்க ளன்பாய்த் தொடங்கினர்.
 தென்றல் தவழ்ந்து தேனூறு மலரினும்
 ஆறுகள் விரைந்தே யலைகட லிடையினும்
 வானங் கவிழ்ந்த மண்ணின் மீதினும்
 150 முத்த மளித்து முகமலர் கொண்டே
 இன்ப மெய்து மெழினெறி கண்டே
 எழிலர சிக்கோ ரின்ப முத்தம்
 ஆடலன் விரும்பி அன்பி னளித்தான்.
 காதல் கைமிகக் கருத்தழிந் தவளும்
 155 நிரைவளை முன்கை விரைவி னீட்டி
 இளமுலை ஞெழுங்க வளைந்து புறஞ்சுற்றி
 “நின்மார் படைதலின் இன்பமு மின்று”
 நன்றேற வாழ்க் என்றவள் கூறினள்
 எழுதோ வியமா யிருக்கு மெல்லை
 160 மூவரில் மூத்தேதான் முடுக்கென வந்து
 கண்டனன் விழிகளிற் கனற்பொறி பறந்தன
 வியப்பும் வெறுப்பும் திகைப்புடன் கொண்டனன்
 தலைவரின் நங்கை தாழ்குல முடைய
 ஆளை மணந்து அன்பாய் வாழ
 165 எண்ணிய துணியை யெண்ணிக் கோபங்
 கொண்டன னாயினும் கொடுஞ்சூள் கருதி
 அவ்விடங் கடந்தன னறியா தவன்போல்!
 கடந்து நெஞ்சங் கலங்கி யிருந்தனன்!
 மாலை யானதும் மற்றவ ரிடத்தினும்
 170 உற்றதை நவின்றனன்; உணர்விழந் தனரே!
 புதை யலிழந்த பேதை யரென்ன
 பொட்டெனச் சாய்ந்தனர்; திட்டென எழுந்து
 அடிமை யொருவனை யன்பாய் மணந்து
 பிரிய நினையாப் பெருஞ் செல்வத்தால்
 175 கனவா னுக்குங் கருத்தை யுன்னி

- கவலை கொண்டனர் கடுஞ்சின முற்றனர்
 அழகிய தையலை யன்புடன் மணக்க
 செம்ம லெவனுமி ச்சிறந்த நகரில்
 மனப்பெரு மையுடன் மகிழ்ந்து வருவன்
 185 மணத்தால் நமது பணத்தைப் பகுக்க
 எண்ணினே மல்ல; எண்ணி னவளும்
 வேளி ரொருவனை விரும்பி மணப்பின்
 பெருமை யுமுண்டு பெரும்பய னுறுவோம்.
 அவ்வித மின்றி யனைவரும் வெறுக்க
 190 அழகிய தங்கை யற்பக் கூலியை
 சிறுத்துப் பெருத்துஞ் செல்வ மிலானை
 மணந்தால் வருவது மானக் கேடென
 எழிலர சிக்குறு மின்ப வாழ்விற்
 கிறுதி பயக்க எண்ணினர் சூழ்ச்சி.
 195 அதுதான்
 அயிர்ப்பில் லாதா டலனைக் கொல்லின்
 அவனுருக்காணு அவ்வெழி லரசி
 “நம்மை மறந்து நங்கை யொருத்தியை
 மணந்திவண் வந்திலன் போலு” மென்று
 200 மறப்பினும் மறப்பன் மாவெழில் வேளை
 மறவா தொழியின் மனவே தனையால்
 “ஆடவ ரென்போ ரற்பரே” யென்று
 காளை களையவள் காண வெறுத்து
 கவுந்தியாய்ப் பாழியைக் கடிதினி லடைவளால்
 205 அவட்குரி த்தாயவும் அடையலா மென்பதே.
 பொருள்வேட் கையப் புன்வன் ஞெழிலை
 செய்யத் துண்ட பொய்க்கஞ் சாது
 வேட்டை விழைந்து வெளியிற் செல்வதாய்
 செப்பினர் துணிந்து. சேயிழை யறிய
 210 ஆடலன் தன்னையும் அவருட னழைத்தனர்

- என்றும் போலவே அன்றும் நினைத்து
அவர்நிலை நாடா தவனு மொருப்பட
ஆடல ஜோடே அவனிழல் போலவே
ஒக்கவுறையும் தக்கவ னொருவனும்
215 சேர்ந்தே ஐவரும் சென்றனர் அடவி.
மகிழ்ச்சி ததும்பும் மாநட் பினர்போல்
வேடிக் கையுடன் வியப்புச் சொற்களும்
கலந்துரை யாடியே காத்தவீ ரனுக்குப்
பலியிடுங் கடாவைப் பொலிவுறச் செய்து
220 இழுத்துச் செல்லு மேழை களிடை
துள்ளுங் கடாப்போல் தோற்றம் வினைத்து
அடைந்தனர் முடிவில் யாருமில் காட்டை.
அவருடை தங்கை யவனுடை மையலில்
வீழக் காரணம் வினைத்த பிழைக்கு
225 பழிகொள வெண்ணினர் விழிக ளழன்றன
ஒருவரை யொருவ ருற்று நோக்கினர்
கைகள் சென்று கைவாள் தொட்டன
ஆடலனுடைய, கோட்டமில் தோற்றம்,
அவர்கள் கல்லுளம் அனலிடை யிட்ட
230 மெழுகுபோ லாக்க, நழுவின கைகள்;
மின்பொறி பட்டு மெலிவடைந் தவரென
நடுங்கினர் வலிமை யொடுங்கி நின்றனர்.
முரணிய தோற்றம் முழுது முணர்ந்து
அவர்கருத் தறியா தாடலன் தானும்
235 ஏறு போனின் நிறும்பு தெய்தினன்.
அவர்க ளுள்ளத் திலவனும் முன்னாள்
எழிலர சிக்கோ ரின்ப முத்தம்
தழுவி யளித்ததும், தையல் மணந்தால்
நேருமிடரும் நினைவில் வரவே,
240 மின்னொளி போல மேவிட வலிமை

- புலியொரு மூன்று பொருந்துமொ ரேற்றிடம்
பாய்ந்ததை யொப்பப் பாய்ந்தன ரவன்மேல்
அவர்கள் பாய்தலுக் ககப்படா னாகித்
துள்ளி யோடினன்; தொடர்ந்தனர் விரைந்து
245 பிடிபடா னென்று பின்னோ னொருவன்
வீசினன் வாளை; மேவிச் சென்ற
ஆடலன் தனக்கு அன்பா யென்றும்
ஒக்க வுறவே னுயர் முடி வீழ்ந்தது!
உள்ள மழிந்தனர்; ஒன்று மறிந்திலர்!
250 நின்றனர் திகைத்து; நெடுஞ்சே ணிடைபில்
ஆடலன் தானும் அருகித் தோன்றினன்!
இயல்பிற் சென்ற இளவலின் செயலும்
கொடிதெனக் கருதிக் கொல்ல நினைத்தனர்
குற்றமொன் றில்லாக் குறுந்தொழில் புரியும்
255 ஆளைக் கொன்றனர் ஆடலன் தப்பினன்
எழிலர சிக்கோ ரிடுக்கணும் வினைத்தனர்
எண்ணிய வினையும் இனிது முடித்திலர்
துன்பக் கடலில் தோயப் புகுந்தனர்
அறிவை யிழந்தனர் ஆண்மை குன்றினர்
260 செய்வது யாவெனச் சிறிதும் அறிந்திலர்
வாட்கிரை யான மகனை யாங்கே
பறந்திடும் புட்கும் பாய்ந்திடும் நரிக்கும்
இரையாய்க் கிடத்தி யேகினர். இல்லம்
அடைந்தது மாங்கே அவனைச் சேணிடை
265 “அலுவல் புரிய அனுப்பினோ” மென்றனர்.
அவ்வித மனுப்பல் அமைந்த தாகலின்
எவ்வித வியப்பும் எய்திலர் எவரும்
சென்றன பலநாள் கண்டில ளவனைப்
பலநாட் டங்கிய பான்மை நோக்கி,
270 எழிலின் அரசி எய்தினள் துயரம்;

- அண்மையி லீன்ற ஆவொன் றதனின்,
கன்றினைப் பிரிந்து கலங்குதல் போலக்
காதலன் வருகை காணுக் காதலி
உள்ளம் புழுங்கினள்; ஒருநொடி அவனைப்
275 பிரிதற் கியலாப் பெற்றிய ளாங்கே
தம்முனோர்க் குறுகித் தாழ்ந்த குரலில்
நாணம் மிக்து நாத்தடு மாறிச்
“சென்றஆ டலனைன் இன்னும் வந்திலன்?
உழைத்தற் கஞ்சி ஓடியொளிந் தனனோ?
280 பொருளுடன் விடுத்திரோ? மருளுந் றதனைக்
கவர்ந்திட எண்ணிக் கரந்து திரிவனோ?
கள்வர் கூடிக் காதிட் டனரோ
மாற்றார் திரண்டு வழிமறித் தனரோ?
கள்வரும் காணின் நல்லவ ராகுவர்
285 மாற்றல ரோவெனின் மனனுறத் துதிப்பர்
சென்றோ னைப்பின் தேடிவீர் போலும்
நாடிக் கொணர்மின் நயப்புட னவனை”
என்று வேண்டினள்; நன்று நன்று
நானே வருவன்; நனித லெதற்கு”
290 என்று மொழிந்தனர்; இதயம் வருந்தினள்
ஆயினும் அவளும் அடிக்கடி வைகளும்
வினவத் தொடங்கினள் வீணை வருந்திக்
காரணம் பலசொலிக் கழித்தன ராயினும்
முத்தோ னொருவன் முனிந்தன னோக்கி
295 “ஆடலனென்ற ஆடவனைத் தினமும்
வந்து வினவக் காரணம் யாதோ?
என்ன முறையினன்; என்றும் வினவுவாய்
வினவின் இனிநீ விரும்பா ஓர்விடை
விரும்பி யளிப்போ மென்று விடைத்தனன்”
300 அன்பனைக் காணு அவ்வெழி லரசி,

- அடுத்துச் சொல்லின் கெடுக்கவுந் துணிவரென்
றஞ்சிக் கூறினள் மிஞ்சிய வார்த்தை
உள்ளில் மிளிரும் உயர்பெருந் தலைவன்
கண்முன் தோன்றவும், காதலில் நீந்தவும்
305 பேரவாக் கொண்டனள்; பெரிதும் வருந்தினள்
அல்லும் பகலு மவனின் மையினால்
சோலை புக்குச் சோர்ந்து புலம்பி
நிலையாய் நிற்கும் மாந்தரு வேயோ
நீபோய்க் கடிதிற் கூற யேயோ
310 அலையும் நெஞ்சை அமையும் இலைகள்
அருளென் தன்மை யறியீ ரேயோ
இணைந்து நிற்பீர் என்றும் குருகீர்
என்னிலை கண்டு நொடியும் உருகீர்
குலவும் கிளிகாள் கூவும் குயில்காள்
315 கூடிச் சென்று கூடச் சொல்வீர்
எனப்பல புகன்று; ஏங்கினள் மிகவும்;
மகிழ்ந்து குலவும் மகளீர் முன்வரின்
உள்ளங் குளிர்ந்து ஒருநொடி யும்மவர்
இத்தகைத் துன்பம் எய்த அஞ்சவள்
320 உணவு முதற்பல ஒன்றும் விரும்பாள்
காதலன் பிரிவினும் சாதலே இனிதெனத்
துயரம் பெருகத் தொல்நொய்ப் பட்டு
இழந்தன னெழிலை; இவள்சோ தரரை
“வாடிய மலரென மங்கை தோன்றிடக்
325 காரணம் யாதெனக்” கண்டோர் வினவ
“நோயா லவளும் நோத லுற்றனள்
தேர்ந்த மருத்துவர் ஓர்ந்து பற்பல
மருந்துங் கொடுத்தனர்; மன்னிய நோயும்
தீர்ந்திடக் காணேம்! செய்வதென் யாமும்”
330 என்றேயியம்பிக் கன்றிய மனதுடன்

- உண்மை வெளிப்படின் உற்றிடுந் தீங்கென
எழிலர சியுந்கன் X இகுளை யோடும்
விரும்பிய வாறு வெளியி லுலாவ
விழைந்த போது முன்போற் றடுத்திலர்
335 தோழியும் தலைவியின் துயரம் போக்கக்
கண்டவ ருள்ளம் கவருங் காட்சிகள்
மிளிர் மிடங்களைத் தெளிவுறக் காட்டுவள்
காட்டினும் கவினுறு காட்சிகள் முன்னே
காதலன் உருவே கவின்பெற் றிலங்கிடும்
440 இன்பம் விளைக்கும் இனிய தோற்றம்
துன்பம் பெருக்கித் துயரைக் கொடுத்தன
இயற்கை வனப்பால் இவள்துயர் போக்கக்
கருதிய தோழி காட்டிற் கழைத்தனள்
இசைந்திட அவளும் இருவரும் இணைந்து
345 காட்டை யடைந்தனர்; கவினுற் றிலங்கும்
மலரைப் பார்த்தாள்; மலர்ந்தவை தளிரில்
சாய்ந்து பொருந்திய சாயலைக் கண்டு
தலைவனைத் தழுவிச் சாய்ந்து முத்தம்
கொடுப்ப கிணைத்தனள்; கொடுந்துய ரெய்தினள்
350 புட்க ளிரண்டு பொருந்திப் பாடிக்
களிப்பதைக் கண்டு கலந்துரை யாடத்
தோழ னின்றிச் சோகமுற் றிடுவள்
வானுற வேங்கி வளர்ந்து நெருங்கிய
மரங்களின் மீது; மார்புறத் தழுவிய
355 தலைவியைப் போலத் தாவிப் படர்ந்த
கொடிகளைக் கண்டு வடித்தனள் கண்ணீர்
இவ்வகை நிலையை யெய்திய அரசியும்
குருதி தோய்ந்து கொடியிற் சிக்கிய

- X கைத்துணி யொன்றைக் கண்டன ரவர்கள்
360 கரும்பொன் னிழுக்குங் காந்தம் போன்று
அரசியை யீர்க்க அவளும் ஓடி
எடுத்தனள்; தைத்து இவளை அன்பின்
தோழனுக் களித்த தொன்றெனக் கண்டனள்
ஊற்றுப் பெருக்கென விழியு முகுந்திட
365 ஒன்றும் தோன்றிலள் நின்றனள் இருளில்
அணைத்தனள் மார்புடன் அலறி யழுதனள்
ஆடினள் ஓடினள் அடியில் மரம்போல்
சாய்ந்தனள்; தோழியும் தன்முன் றுணையால்
விசிறி யெடுத்து மெல்லத் தேற்றினள்
370 தெளிந்தபின் அருகே சிதைந்து கிடந்த
என்புக் கூடொன் றிவளை யீர்த்தது
குருதித் துணியால் கொண்ட துயரைக்
கூட்டின் தோற்றம் நாட்டி வளர்த்தது
“காதலன் பட்டான் கைபிற் கிட்டான்
375 இன்ப வுலகம் எட்டிச் சென்றதே
துன்ப வுலகே துணையாய் நின்றதே
மன்னா வுலகில் மன்னிப் பயனென்
உயிரஃ தகன்றபின் உடலாற் பயனென்?
இருப்பது மேலோ இறப்பது மேலோ?
380 இருப்பின் துயரம்; இறந்தால் யாதோ?”
என்றே யரற்றி ஏங்கிப் புலம்ப,
“பிறந்தோர் இறப்புது பெரிது மறிவாய்
இறந்தோர் பொருட்டு ஏங்கிப் புலம்பி
உடலும் உளமும் ஒருங்கே வாடி
385 மாளும் வரையில் மகிழ்வு மற்று
இறந்தோர் பலரும் எய்திய தென்னோ?
இன்னும் சிலநாள் இருந்து மறைவோன்

- இன்னே மறைந்தனன் இதுவும் வியப்போ
உலகிற் பிறந்த ஒவ்வொரு வருமே,
390 ஒவ்வொரு தொண்டு செவ்விதி னுற்றக்
கடப்பா டெடையர்; இடர்ப்பட நேரினும்
அண்மையி லிறப்போர், அவர்க்குள் தொண்டை
X இந்நில வுலகை இருந்ததில் உயர்த்த
இயற்றும் பெற்றியை இழந்தோ ராவர்
395 அன்னவர் பொருட்டு அழுது, மாய்வரும்
அன்னோர் போல ஆற்றி திழப்பர்
இறந்தோர் இழப்பதும் இயல்பே; இருந்தும்
இழப்பின் எள்ளற் குரித்தே; எவர்க்கும்
இன்பமும் துன்பமும் இதயமே யளிக்கும்
400 வருந்துவ தொழித்துத் திருந்திய வுளத்துடன்
இல்லிற் கேக எழுவாய் தோழீந்”
என்று தேற்ற, கன்றிய உளத்தெழில்
அரசியும் சிறிது ஆறுத லடைந்து
“இன்பம் விளைப்பதும் இனியமெய்க் காதல்
405 இயலா தெனினும் இனியது மதுவே
பாற்சுவை யறியார் பாலுக் காக
வருந்துவ தின்று; பொருந்திய அன்பனின்
காதலை யறியாய்! காதற் பொருட்டு
நோதலு மின்று; ஒதிய காதற்
410 சுவையைத் துய்த்தேன்; துய்த்தபின் அதனை
இழந்து வருந்துதல் இயலுமோ கூறாய்?”
எனலும் தோழியும் வினவும் தலைவிக்கு
“காதல்” என்பதும் கற்பனைச் சொல்லே
நோதல் செய்தலும் நொய்யோர் மாட்டே
415 மக்கள் குழுவும் வளர்ந்து பெருகிட

- மன்னாக் காதல் மன்னிய கருவியாய்
மக்களை யழித்திட வலிபெற் றுளதோ?
அதற்கே யடிமையாய் ஆடத் தொடங்கின்
அழிக்கும் வலியை யளித்தவ ராவோம்
420 பல்வளம் கெழுமி, நற்கவின் பெற்றுள்
ஒருவனும் ஒருத்தியும், ஒருமுறை நோக்கினும்
மின்னென் றுணர்வு மேலிப் பாய்ந்திடல்
யாரும் உணர்ந்ததே சாரச் சார
உடல்வள னாலோ அன்றி அறிவின்
425 சீர்த்தியைக் கண்டோ செல்வப் பெருக்கின்
தோற்றம் பெற்றோ தோன்றும் குணங்களில்
ஆர்வங் கொண்டோ அவ்வுணர்வு வலியுற்று
காதல் காதல் கைவரப் பெறரேல்
சாதல் சாதல் என்றே சாற்றுவர்
430 இதுவே காதலின் இயல்பெனக் கூறினள்
அரசியும் சிறிதே ஆறுதல் கொண்டு,
“இவ்விதக் கொடுஞ்செயல் இயற்றிய கொலைஞரை
யாவரே யாயினும் ஒறுத்திட லறமால்,
அறங்கூ றவையம் அடைந்து விரைவில்
435 நிகழ்ந்தவை கூறல் நேர்வாய் தோழீ”
எனலும் இருவரும் மின்னெனச் சென்று
அவைய வாயிலே அடைய ஆங்குள்
காவலன் இவர்களைக் காணப் பெற்றதும்
கையூட் டின்றி உள்விடா னாயினும்
440 வழிவிட் டவரை விழைவுடன் பணிய
துலைநா வன்ன சமனிலைக் குரிய
இறைவனை யணுகலும். எழுந்து நின்று
இருக்கை யளிக்க, இனிதா யமர்ந்தபின்
அரசியும் தோழியும் அனைத்தும் கூறி
445 குருதித் துணியும் கொடுத்து, அமையவும்

- சுற்றிநின்ற சேவகர் நோக்கி
 “விராவிற் சென்று விளம்பிய இடத்தில்
 காணும் தோற்றம் கணித்து வருக”
 என்றலும் சேவகர் நன்றெனக் கூறிப்
 450 பிணத்தைக் கண்ட பெருங்கழு கினம்போல்
 உயர்பொருள் கிடும் உள்ளக் களிப்புடன்
 குறித்த இடத்தைக் கோணு தடைந்து
 குறிப்பன குறித்துக் கொள்வன கொண்டு
 அறவனை யணுகலும் அவர்தம் வாயால்
 கேட்டன கேட்டுத் தோட்டொடி யயரிடம்
 455 ஆங்கொரு மூலை அறைக்குச் செல்லப்
 பணித்தபின் பாங்கர் சூழ்ந்துள சேவக
 நண்பரை நோக்கி “நல்லாள் துணைவர்
 பணச்செருக் கால்நமைப் பணியச் செய்தனர்
 திரட்டினர் செல்வம் மருட்டினர் நம்மை
 460 அருந்திறல் யானைக் காகும் ஒருநாள்
 புல்லிய பூனைப் பற்றிடும் ஒரு நாள்
 நம்மிடம் சிக்கினர் நன்றே ஒறுப்போம்
 உடன்பிறந் தாட்குறும் பொருள்தமைப் படுக்க
 விரும்பா தவளின் விழைவுக்கு மாறாய்
 465 கொலையும் புரிந்துளர் கொடியோ ரவரிடம்
 இவளை மணத்தில் எனக்குக் கொடுக்கப்
 பலகால் வேண்டியும் பயனு மில்லை
 இனி அவ் வெண்ணம் எய்தினும் எய்தும்
 கொலையால் குற்றம் சாட்டி யவரைக்
 470 கொன்றபின் இவளைக் கூடுதல் கூடும்
 கடிதிற் சென்று கட்டளை காட்டி
 காற்றளை யிட்டு கடிதிற் கொணர்வீர்
 என்றலும் அவர்கள் இனிதென ஏகினர்
 அரசியின் இல்லம் அடைந்ததும் ஆங்கே
 475 கூடிக் குலவிப் பாடிய வண்ணம்

- பல்லோர் உழைப்பின் பயனைக் கொண்டு
 இன்பம் துய்த்து இறுமாந் திருந்த
 வணிகரைக் கண்டு வணக்கம் அளித்துச்
 சுற்றிலும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு
 480 கட்டளை காட்டலும் கால்நடுக் குற்றனர்
 இனிவரும் நிலையை எண்ணினர் சிறிது
 முச்சு மற்றனர் மூவரும் சாய்ந்தனர்
 காலிலும் கையிலும் கடுவிலங் கிட்டனர்
 முச்சுத் தெளிந்து மூவரும் கண்டு
 485 கூவினர் ஆட்களை ஏவினர் சுட்டிட
 “சடுவேம் அடிப்பேம் சூளால் அடுவேம்
 தளையை விடுக்கத் தாழ்ப்பீ ரானால்
 நேரிடும் இடுக்களை நினைந்து பார்ப்பீர்”
 என்றே உருத்தும் ஒன்று மஞ்சாச்
 490 சேவக ரெல்லாம் சிலைபோல் நின்றனர்
 நின்றலும் அவர்கள் நிலையை உணர்ந்து
 கெஞ்சினர் பின்னர் கிளந்தனர் பணிமொழி
 சேவகர் நிலையில் சிறிதும் மாறிவர்
 “பணமெனிற் பிணமும் பல்லைக் காட்டும்”
 495 என்பதை யுணர்ந்த இவ்வணி கருடன்,
 ஒவ்வொரு வர்க்கும் ஒவ்வோ ராயிரம்
 பொற்கா சுகளைப் பொழிவதாய்க் கூறினர்
 பொற்கா சுகளோ போற்றப் படுவன
 ஆயிரம் என்றால் யார்மனந் திரியா?
 500 ஒன்றின்மேற் காசை என்றுங் காணுச்
 சேவகர் மயங்குதல் செப்பவும் வேண்டுகோ
 “நன்று நன்று நல்குவீர்” என்றனர்
 வணிகரில் ஒருவனை வல்விலங் கவிழ்த்து
 நிதியறை சென்று நேர்ந்தவை பெற்றனர்
 505 பின்னர் அவர்கள் பேணிய பொருளில்

- அவர்கட் குரியதை இவர்கள் அளித்து
 “முடியாத் துயரால் மூவரும் மாய்ந்தோம்”
 என்றபொய் நறுக்கும் இயல்புடன் பெற்று,
 வணிகர் மூவரும் மாற்றுருவுடனே,
 510 அயல்நா டேக அண்மையி னின்ற
 கப்பலிற் செல்லச் செப்பஞ் செய்து
 மீண்டனர் மன்றம் மேவிய அறவளை
 வணங்கி “ஐயா! வணிகர் மூவரும்
 515 இடுக்கணுக் கஞ்சி இறந்தொழிந் தனரால்
 என்பதை யறிந்தோம் இச்சிறு சீட்டால்
 இறைவ அறிக” என்றே காட்டினர்
 உள்ளம் பூரித் துடனே யவர்களை
 வெளியே அனுப்பினன்; விரைந்து அரசியை
 அடைந்து சீட்டை அன்புடன் காட்டி,
 520 “அல்லவை செய்தார்க் கறமே கூற்றம்
 என்பதற் கிலக்காய் இறந்து போயினர்.
 நின் பொருள் விரும்பி நின்னைக் கெடுக்க
 எண்ணிய மூத்தோர் நண்ணினர் கேட்டை;
 கெடுவான் கேடு நினைப்பான் அன்றே;
 525 துன்ப முற்றாய் இன்பம் பெற்றாய்
 மகிழ்ந்து என்னையும் மணப்பா யானால்
 இன்பத் திற்கோ ரெல்லையு முண்டோ”
 எனலும் அரசியும் இறும்பூ தெய்தி
 தமையர் மறைவால் தாங்காத் துயரமும்
 530 நீதி வேண்டி நெருங்கிய மன்றில்
 மணத்தைப் பற்றி மன்றும் வியப்பும்
 கொண்ட அரசி கூற்றெனச் சினந்து
 வலையிற் றப்பிய மாணெனப் பாய்ந்து
 இருக்கைவிட் டெழுந்து இல்லிற் கேகினள்.
 535 தமையரும் தமரும் அமைவுடை யாட்களும்

- யாரு மின்றி யலங்கோ லமாக
 இருக்கக் கண்டு இரங்கின ளாயினும்
 தமையர் கொடுமையும் தாழ்ந்தோர் துயரைப்
 போக்கு முணர்வும் புத்துயி ரளிக்க
 540 அமைவுடை வாணள் அன்புடன் கழிக்க
 ஆவன கருதி அன்றே விரைந்து
 காணார் கேளார் கால்முடப் பட்டோர்
 பிணிநடுக் குற்றோர் புகவிடம் அற்றோர்
 ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்தோர்
 545 உண்டி யின்றி ஒட்டிய வயிற்றினர்
 குடிசை யின்றிக் குரங்கென வதுவோர்
 வேலை யற்று வீணராய்த் திரிவோர்
 முதலிய மக்களை இதமுடன் கூட்டி
 “உலகை யியக்கும் ஒருபெரும் கடவுள்
 550 பசியே என்பதைப் பகர்தலும் வேண்டா
 அப்பசி வெல்லும் ஆற்றலும் அற்றோம்;
 எம்முடைச் செல்வம் நம்முடைத்தாகிச்
 செய்து அன்புடன் சேர்ந்தே உழைப்போம்
 உழைப்பின் பயனையும் ஒருங்கே துய்த்து
 555 எஞ்சிய பகுதியை எய்ப்பில் வைப்பாய்க்
 கொண்டு வாழக் கூடுவீ ராக”
 எனலும் யாவரும் இசைந்தனர் ஒருங்கே
 அன்றுதொட் டனைவரும் ஆங்கே குழுமிப்
 பொன்னுல கினராய் மன்னிவாழ் நாளில்
 560 இன்னிசை யூட்டும் யாழினைத் தாங்கி
 மங்கை யொருத்தி வாயிலில் நின்றாள்
 யாழிடைப் பிறவா இசையே என்று
 யாவரும் வியந்திட, யாழ்த்திறன் உணர்ந்த
 அரசி அயர்ந்தனள்; அனைவரும் வியந்தனர்
 565 காதல னுக்கவள் கரவில் கற்பித்த

அறிவிப்பு.

வியாபாரத்தை வளர்ப்பது விளம்பரமே!

ஐயன்மீர்!

திருவாரூர், யாத்திரிகர்கள் பலர் வரத்தக்க சிறந்த
புண்ணியஸ்தலம், நான்கு ரயில்பாதைகள் சந்திக்கும்
பெரிய வியாபாரஸ்தலம் ஆகையால் விளம்பரம் செய்
வதற்குத் தகுதியான இவ்வூர் முனிசிபல் எல்லைக்குள்ளும்
இதர இடங்களிலும் அனேக சுவர்களை ரிசர்வு செய்து
நோட்டீஸ்களையும் இதர பிரசுரங்களையும் வியாபாரிகளின்
சௌகரியத்தை முன்னிட்டு வியாபார விருத்திக்காக ஒட்டி
வருவதால் தயவுசெய்து தங்களது விளம்பரங்களை கீழ்க்
கண்ட எங்கள் கம்பெனிக்கு அனுப்பி அதற்குரிய
கட்டணங்களையும் செலுத்துவீர்களானால் நாங்கள் சீக்கிரத்
தில் ஒழுங்காக விளம்பரப்படுத்தித் தெரிவித்துக்
கொள்ளுவோம்.

சுதேசக் கைத்தொழிலை ஆதரியுங்கள்.

எங்களிடம் நம்இந்திய தேசத்தில் செய்த சோப்புகள்,
வாசனைத் திரவியங்கள், கண்ணாடிச் சாமான்கள், மரச்
சாமான்கள், ஜவுளித்தினுசுகள், ஸ்டேஷனெரிசாமான்கள்
முதலிய பலவிதமான உயர்ந்த சாமான்கள் சரசமான்
விலைக்குக் கிடைக்கும்.

மானேஜர்:—

மெரிட் பிஸ்தனஸ் ஹோம்,

சோல் ஏஜண்ட்ஸ்:—

நேஷனல் எம்போரியம் லிமிடெட்.,

மார்க்கட்டு தெரு, விஜயபுரம் P. O.

திருவாரூர், S. I. R.

இன்னிசைத் திறனே அவளும் மிழற்ற
அரசி அவளை அடைந்து நோக்கலும்
கண்ணொடு கண்கள் நோக்கின காதலர்

570 இருவரும் தம்மை எளிதிலு ணர்ந்து
தழீஇக் கொண்டு கெழீஇய காதல்
இன்பம் துய்த்தபின் இருந்தோர் தம்மை
நோக்கி, “நுவலக் கேண்மின் நமக்குப்
புதிதாய்த் தோன்றும் இப்பூங் குழையும்
என்றன் தோழி; இன்று வரையில்

575 காணப் பெற்றிலேன்; கண்டேன் இன்று
இவளும் இங்கே இனிதே யிருப்பாள்
மக்களும் பிறவும் மாண்புடன் உருகும்
இன்னிசை கேட்டு இன்பந் துய்ப்போம்”
எனலும் யாவரும் ஏகினர் அவளொரு

580 ஆடவ னென்று அறியா ராகி.

அரசி தனித்தபின் ஆடலன் றனது
வரலா றுரைக்க அரசியும் பின்னர்
நிகழ்ந்தவை கூறி மகிழ்ந்து வாழத்
தோழியர் போலவே தோற்றம் விளைக்க

585 ஆடலன் தானும் அரிவையர் தோற்றம்
கொண்டு விளங்கினன்; மண்டிய நட்புடன்
காதலர் வாழ்ந்த காட்சி

ஓதற்குரித்தே ஓதற்குரித்தே.

முற்றிற்று.

